

WK Finland 2023

Finland, Rovaniemi. De laatste keer dat ik vloog was naar het WK in Amerika. Nu 14 jaar later en voor de 2^e keer in een vliegtuig is het ditmaal voor het WK in Finland. Het ging ook dit keer niet geheel volgens plan. Tijdens de overstap in Helsinki reed er een truck tegen de onderkant van het vliegtuig aan waardoor deze niet meer kon opstijgen. Wij konden nog snel in een ander vliegtuig naar Rovaniemi, maar onze bagage kon helaas niet mee. Die kwam met de eerstvolgende vlucht de ochtend erna. Deze moesten wij wel aanmelden in een systeem zodat het op de juiste plek aankomt. Alle koffers aangemeld, echter kende het systeem het nummer van mijn boogkoffer niet. Dat is pech, boog weg... Op dit punt was het 02.00 uur in de nacht. Eerst maar wat slaap pakken, wat overigens wat lastig was omdat de zon niet onder ging.

De volgende ochtend als eerste terug naar het vliegveld opzoek naar onze bagage. Gelukkig was alles met de vlucht meegekomen incl. boog en toebehoren. De koffer was wel beschadigd, maar de boog had ik zó goed ingepakt dat deze geen krasje had. Nu kon het echte feest beginnen.

Samen met Peter hadden wij een schema gemaakt hoe ik deze dagen invul en wat het beste is voor mij. Want als die spanning eenmaal komt kan ik niet altijd helder nadenken. De boogcontrole en de laatste trainingen gingen soepel. Nog een enkele punt geplakt en ik en mijn zenuwen waren er helemaal klaar voor.

De start van de wedstrijd was voor mij de hunter-ronde in de nacht. Ja je leest dit goed, nacht! Omdat de zon niet onder gaat kun je ook in de nacht alles zien. Dit bracht natuurlijk wel wat uitdagingen met zich mee. Geen zware maaltijd als avondeten en zorgen dat ik wakker bleef gedurende de hele nacht.

Hier ging ik dan, kin omhoog, borst vooruit en gaan met die banaan!

Om 01.45u in de nacht was ik dan klaar én met een nieuw persoonlijk record op zak! Wat is er nu een mooier moment dan op een WK een nieuw pr te schieten? Ik heb de sterren van de hemel geschoten uhum.. ik bedoel, de zon uit de lucht geschoten, haha. En dat met een boog die ik 6 weken voor het WK recht heb gezet wat mijn mik-trefpunt 6 meter opgeschoven heeft. Alle afstanden snel opnieuw leren maar ik kan nu veilig zeggen dat dat gelukt is.

Dag 2: uitslapen. Makkelijker gezegd dan gedaan, slapen als de zon tussen de gordijnen schijnt.

Toen de uitslag online ging maakte het ook niet meer uit hoe moe ik was, ik stond 1^e! Mijn vermoeidheid was spontaan weg. Poef!

Dag 3: animal-ronde. 3 pijlen, 3 kansen. Starten in de kopgroep, de 6 beste schutters bij elkaar. Dit betekend tevens ook dat ik direct aan het einde van de dag de tussenstand weet. Na een mooie en sterke start begon mijn lichaam het langzaam op te geven op 2/3 van de wedstrijd. Mijn bloeddruk daalde en dit kan een teken zijn van een conversieaanval. Mijn hulphond heb ik wegens veiligheid en andere redenen helaas in Nederland moeten laten. Ik

stond er nu dus helemaal alleen voor. Ik heb alles uit de kast getrokken om te zorgen dat ik niet omviel. Bij de catering zag een marshall mij en mocht ik helaas niet verder schieten totdat de ambulance mij groen licht gaf. Dus daar stond ik dan in de ambu: "Nee hoor, ik kan gewoon verder schieten. Komt wel goed, zo niet dan kun je er toch niks aan doen. Geen reden om te stoppen hoor!". De waardes waren niet optimaal. Mijn voorstel was dan voor de laatste 5 doelen dat zij meelopen. Mocht de aanval toch doorzetten dan zijn zij er direct bij en kan de rest doorschieten. No way dat ik mijn eerste plek weggeef omdat mijn bloeddruk te laag is. I'm gonna fight. Zo gezegd, zo gedaan. Het was niet makkelijk maar ik heb het volgehouden met mijn bodyguards, én mijn 1e plek weten te behouden. Girl power. Die nacht is de aanval alsnog gekomen, gelukkig een kleine.

Dag 4: dubbele hunter. 2 doelen, 2 pijlen. Tijdens het inschieten merkte ik dat mijn fijne motoriek toch niet helemaal deed wat ik wilde. Dit betekende voor mij dat ik tijdens elk schot goed moet focussen en mijn tijd neen tussen de schoten. De vermoeidheid helpt ook niet mee, maar wie heeft daar nu geen last van?

Met deze focus heb ik wederom de zon van de lucht geschoten. Op dit moment kun je mij alles wijs maken. Ik heb van deze scores kunnen dromen, maar dat ze nu daadwerkelijk geschoten worden, door mij? Wouw!

Dag 5: animal-ronde, mijn laatste schietdag. Nu even wakker worden uit mijn dromen. Ik sta met 45 punten voor op de nummer 2. Dit geeft wat ademruimte, maar ik moet nu niet naast mijn schoenen gaan lopen! Ook werd er beroep gedaan op mijn teamcaptain functie. Er schoot een Italiaan mee die zich niet aan de regels kon houden. Dit ging zo ver dat zij de prestaties van een medeschutter belemmerde. Na een allerlaatste waarschuwing kon zij zich gelukkig vandaag wel aan de regels houden. Na veel gediscussieerd te hebben konden wij eindelijk beginnen.

Doel 3: 1 pijl mis en 2 kaatsers (mijn pijl raakte het doel maar schiet door naar achteren waardoor deze als mis geteld worden) moest ik 0 punten schrijven. Omdat mijn tegenstander niks miste was ik de helft van mijn voorsprong al na 3 doelen kwijt... Dit word een lange dag. De nummer 2 heeft geen fouten gemaakt die dag dus ik kon mij ook geen enkele fout veroorloven. Dit gaf veel spanning met zich mee. Desondanks heb ik mij groot weten te houden en die 1^e plek was aan het einde van de dag toch echt definitief van mij! Sinds 2013 staan er op het WK Oostenrijkers op nr 1, maar dit jaar is die toch echt mooi oranje. Ik ben voor de 2^e keer wereld kampioen!

Als 11 jarig meisje ben ik afgereisd naar Amerika en heb daar de wereldtitel weten te bemachtigen. Destijds is mij gevraagd wat mijn volgende doel is: "Wereldkampioen worden bij de volwassenen." Antwoorde ik.

Nu 14 jaar later kan ik dit van mijn bucketlist afvinken: Wereldkampioen 3D boogschieten bij de volwassenen. Wie had dat ooit gedacht?!

Hieronder een foto van een artikel waarin ik dit vertelde:

Rode looper uit voor Kirsten

PANNERDEN/DIDAM – De rode looper ligt op maandagmorgen uitgerold op het schoolplein. Er zijn een versierd podium, erebogen en muziek. Alle leerlingen en leraren hebben zich in oranje gehuld. Iedereen van basisschool 't Skathe is klaar voor de feestelijke ontvangst van wereldkampioen 3D handboogschieten Kirsten van der Meer (11). Burgemeester Mark Slinkman van Rijnwaarden overhandigt, ook namens burgemeester Ina Leppink van Montferland, felicitaties en cadeautjes aan Kirsten.

Kirsten is pas anderhalf jaar geleden begonnen met 3D handboogschieten. 3D staat voor de (soms) bewegende driedimensionale doelen waarop geschoten wordt. „Mijn vader en broertje deden al aan handboogschieten”, vertelt ze. „Ik mocht een nieuwe sport kiezen en dit leek me wel leuk.”

Kirsten begon met een oefenles en had al snel de smaak te pakken. „In het begin dacht iedereen dat het beginnensguk was, maar het blijft maar doorgaan”, zegt ze lachend. „Je hoeft niet erg sterk te zijn om te kunnen handboogschieten. De bogen zijn er in verschillende gewichten. Bij een lichte boog heb je maar één vinger nodig om te schieten, bij een zware boog moet je de hele hand gebruiken.” Kirsten doet

mee in de leeftijdsklasse tot en met 12 jaar. Ze schiet met een vrij lichte 29-ponnds boog. Vorig jaar september werd ze al Europees kampioen in Estland. Haar broer Ayco werd derde. Met het Europees kampioenschap op zak, mocht Kirsten naar de wereldkampioenschappen in Yankton, South Dakota in Amerika. Als voorbereiding op het WK hebben Kirsten en haar vader meegedaan aan een wedstrijd in Nebraska (Amerika).

Daar werden zij en haar vader eerste. „Mijn vader is achste geworden bij het wereldkampioenschap voor mannen”, vertelt ze trots. Marleen Wezendonk, lerares van groep 8a, is supertrots op Kirsten. „We hoorden het vorige week maandag”, zegt ze. „We

Kirsten van der Meer werd maandag door haar school in het zonnetje gezet.

FOTO MARION KEIZER

waren zo verrast dat we eerst helemaal langeslagen waren. En nu nog steeds. Als je het even laat bezinken dan realiseer je je dat we een wereldkampioene op onze school hebben! Dat is niet alleen een eer voor de school, maar ook voor Rijnwaarden.” „Het is geweldig dat ze op zo'n jonge leeftijd al wereldkampioen is”, vindt Slinkman. Hij geeft

openlijk toe dat hij nog nooit iets gewonnen heeft en dat hij best een beetje jaloeers is op haar trofee. Kirsten is pas 11 jaar en nu al wereldkampioen. Over wat haar volgende uitdaging binnen het handboogschieten is, hoeft ze echter niet lang over na te denken. Ze wil graag eerste worden bij de vrouwen. Ze schiet nu al

wel eens mee bij de vrouwen. „Bij een EK of WK doe ik dat nog niet, want als je daar mee wilt schieten, moet je altijd bij de vrouwen schieten. Dat wil ik nu nog niet.” Ook is het haar wens om meer dan 400 punten te halen. „Ik zit elke keer hoog in de 300”, zegt Kirsten. „Soms haal ik 399 punten. Maar ik wil de grens van de 400 punten over.”

Nu zal je volgende vraag wel zijn: “Kirsten wat is dan je volgende doel nu je deze hebt bereikt?” Nou, ik ga er nu een vizier opschroeven en kijken of ik dat spelletje ook kan spelen. Geen verwachtingen, dat voelt eigenlijk ook wel eens lekker! Dus komende tijd vind je mij versholen achter een vizier, niet schrikken, ik ben nog steeds dezelfde persoon 😊

Ook wil ik graag nog de mensen bedanken die mij geholpen hebben bij het behalen van deze titel:

Eugène, Dutch Pelican: voor het financieel mogelijk maken.

Peter: voor alle trainingen, meedenken tijdens knelpunten, tips en trics.

Mijn supportteam: die dag en nacht hebben klaar gestaan voor mij om mij er mentaal doorheen te begeleiden.

Alle mensen die tijdens de huldiging aanwezig waren.

Iedereen, bedankt! Dit doet mij goed.

